సీరియల్-

ఎడారి కోయిల

బొమ్మిడి అచ్చారావు

(గత సంచిక తరువాయి)

గది సువాసనలతో మత్తెక్కిస్తోంది. నాలుగైదు రకాల టాయిలెట్ సబ్బులు టబ్‌మీద పెట్టి వున్నాయి.

రాజుల స్నానాల గదులు ఇలా వుంటాయన్నమాట! అనుకున్నాడు అబ్బురంగా. ఫైవ్ స్టార్ హోటల్స్‌లోని బాత్ రూమ్స్ కూడా ఈ బాత్ రూం ముందు దిగదుడుపే అనిపించింది — వాటితో బాగా పరిచయమున్న సిద్ధారథ.

అయితే ఈ రాజవంశీకులు సబ్బుల్ని ఉపయోగించటంకూడా అబ్బురంగానే ఉన్నదనిపించింది. మళ్ళీ అంతలోనే ఆధునిక కాలంనాటి రాజకుటుంబం కదా, యిప్పటి పద్ధతుల్నే అనుసరిస్తూ ఉంటారు. అనుకుని సరిపెట్టుకున్నాడు.

మల్లెపూలకన్న తెల్లగా వున్న నాలుగు తుండ్లు అక్కడున్న వంకీకి తగిలించి, "స్నానం కానివ్వ"

అన్నది ప్రమద్వర చిరునవ్వుతో.

సిద్ధార్థ తనూ నవ్వి, "మరి నువ్వికవెళ్తే......!" అన్నాడు.

"ఏం, నేనిక్కడ యిలా నిల్చుని వుండగా చెయ్యలేవా? నీకేదైనా అవసరపడితే చూడాలి కదా!?" అన్నది.

"అబ్బే, ఏమీ అవసరముండదు—అన్నీ ఇక్కడే అమర్చి పెట్టావు కదా!" అన్నాడు బిడియంగా సిద్ధార్థ.

ప్రమద్వర అతన్ని సమీపించి రెండు చేతుల్తోను అతని గుండెలమీద సున్నితంగా మోది, వెనక్కి, టబ్ లోపలికి నెట్టింది నవ్వుతూ.

బాలెన్స్ తప్పి టబ్ లో పడిపోయాడు సిద్ధార్థ. నీళ్ళు చింది ప్రమద్వర కూడా సగానికి పైగా తడిసిపోయింది. ఆమె అందాలు తడిచీరలో నుంచి ప్రస్ఫుటంగా కనిపించి అతని నరాల్ని వీణతీగల్లా మీటాయి.

బలవంతాన చూపు తిప్పుకుని, "ప్లీజ్, నువ్వు వెళ్తే నా పని పూర్తిచేసుకుని వస్తాను" అన్నాడు.

టబ్ దగ్గరగా వంగి నిల్చుని అతని కళ్ళల్లోకి చూస్తూ "నేను నిన్నేమీ దోచుకోనులే! కానివ్వు" అన్నది.

పన్నీరు అతని శరీర మలినాన్ని చాలావరకు అప్పటికే తొలగించి ఒంటికి హాయిగా చల్లగా తగుల్తూ అతన్ని ఏవో ఊర్ధ్వలోకాలకు తీసుకుపోతుంటే, ఒంగున్న ఆ సుందరి తన సహజ సౌందర్యంతో అతనికి కనువిందు చేస్తూంటే, ఆ క్షణాలు శాశ్వతంగా వుంటే యెంత

శావుండుననిపించింది సిద్ధార్థ యువ హృదయానికి!

తనక్కడుంటే అతనలా బిగుసుకుపోయి ఉండిపోతాడని గ్రహించి, సమ్మోహనంగా ఓ చూపు అతనిమీద ప్రసరించి, స్నానాల గదినుంచి బయటకు నడిచింది ప్రమద్వర.

ఎన్ని గంటలసేపు అతనలా టబ్స్‌లో ఈదుతూ స్నానం చేశాడో అతనికే తెలీదు. ఎంతసేపు చేసినా తనివితీరలేదు. సంవత్సరాలు తరబడి స్నానం చెయ్యని వాడిలాగా, నీటికి మొహం వాచిన వాడిలా, నాలుగు టబ్స్‌లోను హాయిగా స్నానంచేసి పైకి వచ్చాడు సిద్ధార్థ.

మల్లెపూవులాంటి ఓ తుండుతో తుడుచుకుని మరో దాన్ని నడుముకు చుట్టుకుని బయటికొస్తూ తను విప్పిన దుస్తుల్ని ఓరకంట చూశాడు సిద్ధార్థ. అవి జీర్ణమైపోయిన ఓ రోగిష్టి గుడ్డల్లా కనిపించి ఒళ్ళు కంపరమెత్తింది.

ఎడమచేత్తో ఆ గుడ్డల్ని ఎత్తిపట్టి స్నానాల గదికి పైనున్న వెంటిలేటర్ గుండా అవతలకు తోసేశాడు సిద్ధార్థ.

అప్పుడతని మనసు హాయిగా నిశ్వసించింది. శరీరం గాల్లో తేలిపోతున్నట్టు ఏవో దివ్యలోకాల్లో విహరిస్తున్నట్టు అనుభూతి కలిగింది.

అతను స్నానాల గదినుంచి బయటకు వచ్చేసరికి అక్కడ ప్రమద్వర సిద్ధంగా నిల్చుని వున్నది.

తడిసిపోయిన దుస్తుల్ని విడిచిపెట్టి వేరే దుస్తులు ధరించింది. ఇప్పుడామె చీర కట్టుకుని లేదు. మోకాళ్ళ

కిందివరకు మాత్రం నైట్ గౌన్ను ధరించి వుంది. గులాబి రంగు గల ఆ గౌను, ఆమె గులాబిరంగు ఒంటికి అద్భుతంగా మేచ్ అయింది.

ఎక్కడ వుండాల్సిన ఎత్తుపల్లాలు అక్కడ అఖండంగా అమరిపోయిన ఆమె శరీరం—నిష్ణాతుడైన శిల్పి అహోరాత్రాలు కష్టపడి మలచిన అసామాన్య కళాఖండంలా ఉంది.

ప్రమద్వర మీదినుంచి ఓ పట్టాన చూపు మరల్చుకోలేకపోయాడు సిద్ధార్థ.

ఆమె అలవోకగా చేతినందించి అతన్ని మునివేళ్ళతో పట్టుకొన్నది. అక్కడ వెల్తురు అంతగా లేదు. అసలే అతి తక్కువ వెల్తురు నందిస్తున్న దీపాలు, ఆ దీప కాంతి అక్కడ చాలా పలచగా పరచుకోవటంతో చీకటిగా ఉంది.

ప్రమద్వర కేవలం ఓ తుండుగుడ్డ నడుముకి చుట్టుకుని మరొకదాన్ని భుజాలమీదుగా కప్పుకుని ముప్పాతిక వంతు నగ్నంగా వున్న అతని దృఢమైన శరీరంవైపు కన్నార్పకుండా చూస్తోంది.

తలమీదుగా, అందంగా పెరిగిన గడ్డాన్ని తడుపుతూ గుండెలమీదికి జారుతున్న పన్నీటి బిందువులు ఆమె కళ్ళకు ముత్యాల్లా కనిపిస్తూన్నాయి. అతని అందమైన ముఖానికి ఆ చిరుగడ్డం గొప్ప అందాన్నిచ్చి మెరుగులు దిద్దింది.

ఆమె తననంత సూటిగా, నిస్సంకోచంగా చూస్తూంటే సిగ్గేసింది సిద్ధార్థకు.

"నా గుడ్డలు...." అంటూ బిడియంతో ఆపేశాడు అర్ధాంతరంగా.

అర్ధవంతంగా అతని వైపుచూసి, "ఇలాగే బావు న్నావు" అన్నది.

"అయితే నాకు దుస్తులు లేవా?" అన్నాడు కొంటెగా.

"నన్నే చుట్టుకో!" అందామె

త్రుళ్ళిపడి చూశాడామె వంక.

"పోనీ, నేనే నిన్ను చుట్టుకోనా?" రెండు చేతులూ అతని భుజాల చుట్టూ పోనిచ్చి చటుక్కున మీదికి లాక్కుంది ప్రమద్వర.

"నో, నో! వద్దు, వద్దు" అన్నాడు ఖంగా రుగా.

ఆమె కిలకిల నవ్వి అతన్ని వదిలిపెట్టింది.

"అవును, ఇక్కడొద్దు" అన్నది.

ముందుకు కదిలింది రాయించలా. వెన్నంటి బెరుకుగా నడిచాడు.

ఇదివరకటి గదిలోకి ప్రవేశించారు ఇద్దరూ.

లోపలికి ప్రవేశిస్తూనే ఆ గదిలో జరిగిన మార్పులు చూసి నివ్వెరపోయాడు సిద్ధార్ధ.

గదినిండా మల్లె జాజి సంపెంగల మాలలు తోర ణాలుగా వేలాడుతున్నాయి. బెడ్ మీద పాలవెన్నె ల్లాంటి తెల్లటి దుప్పటి పరచి, దానిమీద గులాబీలు, విరజాజులు, మల్లెలు చల్లబడి వున్నాయి. అగరొత్తుల ధూపంతో ఆ గది గుబాళించిపోతోంది.

మత్తుగా చూశాడామె వంక.

ఆమె అంతకన్న మత్తుగా పరవశంగా చూస్తోం దతని వంక. ఆమె చూపుల్లో ఆర్తి, ఆరాధన, అనురక్తి అన్నీ అలుముకుని అతని మనసుని తాకు

తున్నాయి.

ఆమె చేయిచాచి అతన్నందుకున్నది. భుజంమీది తుండు నేల జారిపోయింది. అనాచ్ఛాదితమైన అతని విశాల భుజాలు, సువిశాలమైన ఛాతీ ఆమె కళ్ళకు విందుచేశాయి.

అతని నడుమ్మీద ఆమె చెయ్యి పడింది.

చటుక్కున ఆమె చేతిమీద తన చేతిని వేసి పక్కకు తొలగించి, "తప్పు!" అన్నాడు సిద్ధార్థ.

"నువ్వంటే అనురక్తి పెంచుకున్నాను. నిన్ను నా ప్రాణేశ్వరుడిగా భావిస్తున్నాను. నన్ను వరించి నా యవ్వనాన్ని సార్థకం చెయ్యి. మన్మథ సామ్రాజ్యాన్ని ఇద్దరం యథేచ్ఛగా ఏలుకుందాం, రా!" అంటూ తను పక్కమీద వాలిపోతూ బలంగా అతన్ని మీదికి లాక్కుంది ప్రమద్వర.

సిద్ధార్థ పక్కమీద పడిన వెంటనే స్ప్రింగులా లేచి నిలబడి, "వద్దు రాకుమారీ! నీవంటి రాచబిడ్డ నాలాంటి సామాన్యుణ్ణి వరించటం లోకవిరుద్ధం! దయచేసి నీ ఉద్దేశ్యాన్ని మార్చుకో. నా దారిన నన్ను పోనివ్వు" అన్నాడు.

ప్రమద్వర చిరునవ్వుతో అతన్ని చూస్తూ, "నేను రాకుమారిని కాదు. రాజ్యాలు పోయాయి. కేవలం ఆలనాటి వైభవంలో వెయ్యో వంతుకూడా మిగల్లేదు. నేను కూడా ఇప్పుడు సామాన్యురాలినే!" అన్నది.

"కాదు, అలా ఎన్నటికీ కాదు. నువ్వు రాచవంశానికి చెందిన క్షత్రియ కన్యవు. నేనతి సామాన్య పౌరుణ్ణి."

"నీతో నిజం చెప్తున్నాను. రాజ్యాలు, రాచరికాలు పోయి చాలా ఏళ్ళయింది. మా తండ్రిగారిప్పుడు సామాన్యమైన కుటుంబీకులు. రాజభరణాలు కూడా రద్దుచేయబడ్డాయి. కొన్నాళ్ళు జమీందారీలున్నాయి. ఇప్పుడవి కూడా పోయాయి. మేము మహల్లో నివసిస్తున్న సామాన్యులం."

"కాదు....కాదని మీ పరివార జనం, మీ రాచ భవనాలు రుజువు చేస్తున్నాయి. అంతెందుకు మీ స్నానాల గదిలోని పన్నీటి జలకాలు మీ వైభవానికి తిరుగులేని సాక్ష్యాలు! నువ్వు నన్ను మభ్యపెట్టాలని ప్రయత్నించకు. మీది సామాన్య కుటుంబం కాదు, అతి సంపన్నమైన జమీందారీ కుటుంబం అవునా?"

"ఓహ్, ఎంత చెప్పినా నువ్వు నమ్మటంలేదు....సరే, మా వంశం గురించి, మా వైభవాల గురించి కాసేపు మరచిపో. నేను వయసులో వున్న స్త్రీని. నువ్వు వయసున్న అందగాడివి, మగాడివి, నా దృష్టిలో మొనగాడివి. అది చాలు మనిద్దరిమధ్య అనుబంధం పెనవేసుకోవటానికి. ఈ అపురూపమైన రాత్రిని వ్యర్థం చేసి నాకు మనోవ్యధ కలిగించకు, రా.." అంటూ ఈసారి బలంగా అతన్ని పక్కమీదకు గుంజింది ప్రమద్వర.

అదురుబాటుగా నిల్చున్న సిద్ధార్థ సరిగా ఆమె గుండెలమీద పడిపోయాడు. ఆమె చేతులు అతన్ని నాగుబాముల్లా పెనవేసుకుని తనమీదకు అదుముతున్నాయి. ఆమె సుతిమెత్తని అందాలు అతని కర్కశమైన గుండెలకి బలంగా ఒత్తుకున్నాయి.

ప్రమద్వర ఆర్తిగా, కాంక్షగా అతని పెదాలందు కొని కొరికింది.

"అబ్బా!" అన్నాడతను, తెగిన పెదిమను తడివి చూసుకుంటూ.

ఆమె చేతులు అతని నడుమ్మీద ఆచ్ఛాదనను కూడా తొలగించబోతుంటే "ఊఁ, ఏమిటీ అల్లరి?" అన్నాడు బలంగా, తుండు జారిపోకుండా పట్టుకుంటూ.

"ఇక్కడ నువ్వు, నేను తప్ప మరెవరున్నారు ప్రియా! నా దగ్గరెందుకు సిగ్గు? ఎందుకలా సంకోచిస్తావు? నేనందంగా లేనా? నీ మనసును రంజింపచేయలేక పోయిందా నా లావణ్యం? నీ మొంగతనాన్ని రెచ్చగొట్ట లేకపోయిందా నా సౌకుమార్యం?"

ఆమె అతన్ని నలిపేస్తోంది. అంతకంతకీ అతన్ని బలంగా హత్తుకుంటోంది.

సిద్ధార్థలోని మగాడు విజృంభిస్తూన్నాడు. అంత వరకు నిద్రాణంగా వున్న కోర్కె జూలు దులుపుకుని లేచిన సింహంలా కదను తొక్కటానికి సిద్ధంగా వుంది.

సరిగ్గా అప్పుడే ఉరుముకన్న గంభీరంగా ఓ గర్జన వినిపించింది—

"ప్రమద్వరా..." అంటూ.

ఆ గదిగోడలు పగుళ్ళు తీసివుంటూ యా గర్జనకు.

ప్రమద్వరతోబాటు సిద్ధార్థకూడా పక్కలో బాంబు పడ్డట్టు అదిరిపడ్డాడు. అస్తవ్యస్తంగా వున్న తుండును సరిగ్గా సర్దుకుని కంచించుకుపోతూ గుమ్మంవైపు తల తిప్పి చూశాడు.

గుమ్మం పొడవునా సాగిన ఆ భీకర రౌద్రాకారాన్ని

చూడగానే అతనిపై ప్రాణాలు పైనే ఎగిరిపోయాయి.

"ఏమిటీ విచ్చలవిడితనం? రాచపుట్టుక పుట్టి అత్యంత వైభవంగా పెరిగి, మచ్చలేని మన వంశ ప్రతిష్టను, గౌరవాన్ని మంటకలిపి, ఇంతటి నీచానికి దిగజారతావా? ఇప్పుడే మీ ఇద్దర్నీ ఒకే వేటుకి తెగేసి, నా వంశానికి పట్టిన గ్రహణాన్ని తొలగిస్తాను" అంటూ ఛర్రున ఒర నుండి కత్తిని దూశాడాయన.

దాదాపు ఆరడుగుల పొడవులో పోతపోసిన విగ్రహంలావున్న ఆ వ్యక్తి చేత కత్తిని ధరించిన ప్రళయకాల రుద్రుడిలా వున్నాడు.

ప్రమద్వర, సిద్ధార్థల గుండెలవిసిపోయాయి ఆ దృశ్యం చూసి.

మరుక్షణం సిద్ధార్థ తల మొండెంనించి వేరు పడేదే. అంతలోనే ప్రమద్వర అతనికి అడ్డుగా వచ్చి చేతులు జోడించి-

"తండ్రీ నన్ను క్షమించండి. మీ అభీష్టానికి వ్యతిరేకంగా, మీకు ముందుగా ఇతన్ని పరిచయం చేయకుండా హద్దుమీరబోయినందుకు సిగ్గుపడుతున్నాను. మిమ్మల్ని మొక్కుతున్నాను. నా ప్రార్థన ఆలకించండి" అన్నది.

"నేనేమీ వినదలచుకోలేదు. మీ యిద్దర్నీ ఈ క్షణమే నరికి మీ రక్తంతో నా వంశ అప్రతిష్ఠను కడిగేసుకుంటాను........" వీరావేశంతో ఊగిపోతున్నాడాయన.

"తండ్రీ! తప్పుచేసింది నేను. నన్ను నరకండి, చంపండి! కాని, ఇతను అమాయకుడు—నేను తీసుకు

వస్తేనే మన కోటలో ప్రవేశించాడు. అతన్ని ప్రేరేపించింది కూడా నేనే! మీరు విధించే శిక్షను పూర్తిగా నేనే అనుభవించాలి. అతన్ని క్షమించి నన్ను నరికి నా పాపాన్ని ప్రక్షాళన చెయ్యండి.

"లేదా... మా ఇద్దరికీ పెళ్ళి జరిపించండి. మీ వంశ మర్యాద నిలబడటమేగాక నేను కోరుకున్న వరుడితో నా పెళ్ళి జరుగుతుంది. నా కోరిక తీరుతుంది. ఏం చేసినా, అది తమ ఇష్టం. తమ దయకోరకు ప్రార్థిస్తున్నాను" చేతులు జోడించి కన్నీటితో వేడుకున్నది ప్రమద్వర.

"ఈ సంగతి నువ్వు వీడితో హద్దుమీరకముందు చెప్పివుంటే మాకు కనికరం కలిగి ఉండేదేమో! కాని ఇప్పటికే ఆలస్యమయింది. ఇష్టదైవాన్ని తల్చుకో!" అంటూ కత్తి ఎత్తాడాయన.

నిర్భయంగా కళ్ళు మూసుకుని నిశ్చలంగా నిల్చుంది ప్రమద్వర.

మరుక్షణం ప్రమద్వర తండ్రిచేతనున్న ఖడ్గం ఆమె తలను మొండెన్నుంచి వేరుచేసింది.

గుండెలను బద్దలుచేసే ఆ భీకర దృశ్యం చూడగానే సిద్ధార్థ ప్రళయ భయంకరంగా అరిచాడు.

"ప్రమద్వ....రా...." అంటూ ఆక్రోశించింది అతని హృదయం.

ఆ ఉత్తరక్షణమే కత్తి సూటిగా సిద్ధార్థ కంఠాన్ని తాకింది.

"వద్దు, వద్దు....నన్ను చంపొద్దు" అంటూ ఆర్తనాదం చేశాడు సిద్ధార్థ.

•   •   •

"వద్దు, వద్దు....నన్ను చంపొద్దు" అంటూ అరుస్తూనే వున్నాడు సిద్దార్థ.

అతనికి చటుక్కున మెలకువ వచ్చింది.

కళ్ళు తెరవబోయాడు కాని కనుకొలకల్లో ఇంకా చిక్కవని ఉన్న ఇసక అట్టకట్టి అతన్ని కళ్ళు తెరవ నీయలేదు.

తనిప్పు డెక్కడున్నాడు? తనకేం జరిగింది? తను బతికే వున్నాడా? తన తల వెుండెంనించి వేరు కాలేదా?

సంభ్రమంగా తల తడుముకున్నాడు. తన తల మొండెంనించి వేరు కాలేదు; భద్రంగానే వుంది.

అయితే జరిగిందంతా కలా?! ఎంత భయంకరమైన కల! తను అదంతా నిజమేనని భ్రమించాడు.

ఇప్పుడు ఈ లోకంలోకి వచ్చాడా, ఇంకా కల కొనసాగుతూనే వుందా?!

గిచ్చి చూసుకున్నాడు. నొప్పి తెలిసింది. నిజమే, ఇదిమాత్రం కలకాదు.

అయితే తనిప్పుడెక్కడున్నాడు? నేల తడుము కున్నాడు. పచ్చిక తగిలింది చేతికి.

కళ్ళు మళ్ళీ తెరవటానికి ప్రయత్నించాడు. సాధ్యం కాలేదు—కళ్ళముందు అంతా అంధకారం. భరించలేని అంధకారం!

మోచేతి దగ్గరున్న వట్ట చేత్తో కళ్ళమీది ఇసుకని తుడుచుకున్నాడు. కొద్దిగా కళ్ళు తెరవగలిగాడు. కను రెప్పలమీదినుంచి జారిన ఇసక రేణువులు కంటిపాపను తాకి భగ్గుమన్నాయి కళ్ళు.

అప్రయత్నంగా మళ్ళీ మూసుకున్నాడు. లాభంలేదు,

నీళ్ళతో కడుక్కుంటే నేగాని, కళ్ళు తెరవలేదు.

నీళ్ళు!?....నీళ్ళెలా వస్తాయి?

ఎడారిలో నీళ్ళా?!

అవును, ఎడారి అయితే ఇసక మేట లుండాలిగాని పచ్చికబయళ్ళెలా వుంటాయి? తనిప్పుడు పచ్చికమీద పడివున్నా దేమిటి?

అతనికి జరిగిందంతా ఒకటొకటి గుర్తు వచ్చాయి.

తను, లోయిల ఒంటెలమీద ఫజోర్క్ బందిపోట్ల ప్రాకరాన్ని చేరుకునే సమయంలో విపరీతమైన గాలి వీచటం, ఇసక తుఫాన్ చెలరేగటం, అమాంతం తను గాల్లో లేచిపోవటం, ఎటో గాలివాటుకు తేలిపోవటం- అన్నీ గుర్తు వచ్చాయి.

ఎడారినుంచి తనీ పచ్చికబయలు మీదకు చేరుకోవటానికి కారణం ఆ ఇసక తుఫాన్! అవును, అంత ఉధృతమైన ఝంఝూమారుతాన్ని తాను పుట్టి బుద్ధెరిగాక చూళ్ళేదు.

తనింకా బతికే ఉండటం నిజంగా అపూర్వమైన విషయం! గాల్లో తేలిపోయినప్పుడు కాకపోయినా నేల మీద పడిపోయినప్పుడైనా తన శరీరం తుత్తునియలై తను ప్రాణాలు వదిలేసి వుండాల్సిందే!

కాని, అదృష్టం తనని వెన్నంటి వుంది. అందుకే యే రాతిబండకో కొట్టుకుని చావకుండా తను పచ్చికమీదకి విసిరి వేయబడ్డాడు. ఒత్తుగా తివాచీలా పెరిగివున్న మెత్తటి గడ్డి, పరుపులా తనని ఒళ్ళో చేర్చుకుని ఊపిరి పోసింది.

తను కళ్ళు తెరిచింది ప్రకృతిమాత ఒడిలో—

ప్రమద్వర ఒడిలో కాదు!

ప్రమద్వర గుర్తుకురాగానే అతని ఒళ్ళు జలదరించింది. అది కేవలం కలమాత్రమేనని సరిపెట్టుకోలేక పోతున్నాడు. తన శరీరం ఇంకా వొణుకుతూనే వుంది.

వీరభద్రుడిలా రౌద్రాకారం ధరించి చేత పొడవాటి కరవాలం ధరించి ప్రమద్వర తల నరికిన ఆ భీకరాకారం యెంత మరచిపోదామన్నా మరపురావటంలేదు. ఎంత భయంకరమైన కల!

ప్రమద్వర రూపం కూడా తన మనస్సుకి పూర్తిగా హత్తుకుపోయింది. ఆ సుందర రూపం తన కళ్ళెదుట లాస్యం చేస్తూన్నట్టే వుంది. ఆ అనుభూతి తన మనసు నిండా తన్మయత్వంతో, పులకరింతలతో పలకరిస్తూనట్టే వుంది.

ఏది నిజం? ఏది కల? నిజంలాంటి కలా? కలలాంటి నిజమా?

అతి ప్రయత్నంమీద కొద్దిగా కళ్ళు తెరిచాడు సిద్దార్ధ ఇసుకని తొలగిస్తూ. కళ్ళు నలపకుండా వేళ్ళతో కనురెప్పల్ని విడదీస్తూ చివరికి పూర్తిగా కళ్ళు తెరిచాడు!

కాస్సేపటివరకు కళ్ళెదుట ఏమీ కనిపించలేదు. గాఢాంధకారం! తను గుడ్డివాడయిపోలేదు కదా అన్న ఆలోచన వచ్చి నిలువెల్లా వణికిపోయాడు.

నో, నో! అలా ఎన్నటికీ జరగదు. తను గుడ్డివాడుగా బతకలేడు. అంతకన్న ప్రాణం పోవటమే హాయి!

అయితే తన కళ్ళు బాగానే పనిచేస్తూన్నాయని, అది రాత్రి సమయం కావటంవల్ల, అంతటా చీకటి ఆవరించుకుని తనకేమీ కనిపించటంలేదని అతని మెదడు గ్రహించ

టానికి మరో రెండు నిమిషాలు పట్టింది.

ఆకాశంలో చంద్రుడు లేడు! కేవలం చుక్కలకాంతి మాత్రమే అతి తక్కువగా భూమ్మీద ప్రసరించి, పరీక్షగా చూస్తే నేగాని ముందున్నదేమిటో అర్థంకాని పరిస్థితిని కల్పించింది.

కనుచూపు మేరలో అంతా పచ్చికబయలుమాత్రమే కనిపించిందతనికి.

అంతేకాదు. ఆకాశం మేఘావృతమైన నిజాన్ని కూడా అప్పుడే గ్రహించాడు. తన ఒంటికి చల్లగా తాకుతున్న గాలి స్పర్శను బట్టి అతి స్వల్ప వ్యవధిలో నే కుంభ వృష్టి కురవవచ్చునని కూడా అతనికి స్ఫురించింది.

అతనికి కోయిల గుర్తొచ్చింది. అవును, తనతో బాటు తుఫాన్ తాకిడికి గురైన కోయిల ఏమయ్యింది? తనలాగే ఈ పచ్చిక బయల్లో ఎక్కడికో విసిరెయ్యబడిందా? అయితే ఈ చుట్టుపక్కల ఎక్కడో తనలాగే స్పృహ కోల్పోయిన స్థితిలో పడుందా?

ఏమో.... పికకాలి! ఆమెకూడా ఈ పరిసరప్రాంతాల వుండొచ్చు.

లేచి నిలబడబోయి ముందుకు తూలాడు సిద్ధార్థ. అవయవాలు సహకరించటంలేదు. చెమటతోను, మట్టితోను అట్టకట్టిపోయిన దుస్తులు తోలు ముక్కల్లా శరీరానికి వేలాడుతుంటే హితంకాని వాసన ముక్కుకు తగులుతుంటే తనమీద తనకే మరోసారి అసహ్యమేసింది.

అంత క్రితం కల్లోని అనుభూతి మళ్ళీ గుర్తొచ్చింది. పన్నీటి తొట్టెల్లో తనివిదీరా జలకాలాడటం, మల్లెపూవు లాంటి తుండుతో తుడుచుకోవటం, విశాలమైన స్నానాల గది, రాజభవనాలు, ఉద్యానవనం, ఆకాశాన్నంటే

కోట ముఖద్వారం, బలమైన ఉక్కు తలుపులు, కోట బురుజాలు అన్నీ గుర్తొచ్చాయి. అవన్నీ కళ్ళముందు సజీవంగా కదుల్తుంటే అది కల అని సరిపెట్టుకోలేక పోతున్నాడు.

కుడిభుజం, కదుల్తున్నప్పుడు ఇంకా నొప్పిగానేవుంది. గాయం పచ్చిగానేవుంది. కాకపోతే కాస్త మాను పట్టింది—కోయిల పిండిన పసరు పుణ్యమా అని.

ముందు ఆమెను వెతకాలి. ఆమె సజీవంగా వుండాలని భగవంతుని కోరుకున్నాడు. ఆమె తన తండ్రికి జరిగిన అన్యాయానికి ప్రతీకారం తీర్చుకునే వరకు బతికే వుండాలి. అవును, బతికేవుండాలి; ఉంటుంది!

అశనిలో ఎక్కడో ఆశ, మినుకుమంటోంది. ప్రయత్నంమీద ముందు కడుగు వేశాడు. కడుపులో ఆకలి కరకర మంటోంది. దాహం రాత్రిమూలాన కొంత ఉపశమించినట్టే వుందిగాని నాలుక పిడచకట్టుకుపోయి గొంతు పొడారిపోయి ఏదోలావుంది.

వెండి పళ్ళేలలోని రుచికరమైన భోజనపదార్థాలు, పళ్ళు గుర్తుచ్చాయి. కల్లోనైనా సుష్టుగా భోంచేసి, తనివిదీరా స్నానం చేశాడు. ఆత్మానందం దక్కింది.

వాచీ చూసుకున్నాడు అప్రయత్నంగా. వాచీడయల్ మీది గ్లాసు బద్దలయింది. ముళ్ళు నిశ్చలంగా ఒకేచోట వున్నాయి, ఏడు గంటల పదినిమిషాలు చూపిస్తూ.

అంటే ఇసక తుఫాన్ వచ్చిన కాసేపటికి డయల్ గ్లాసు చిట్లిపోయి మిషనుకి గట్టి దెబ్బతగిలి వాచీ ఆగిపోయుండాలి.

టపటపమంటూ రెండు నీటిబొట్లు అతనిమీద రాలాయి.

ఉలిక్కిపడి పైకి చూశాడు.

మబ్బులు దట్టంగా కమ్ముకుంటున్నాయి. వర్షం వచ్చే ట్లుంది. చుక్కలు కూడా మబ్బుల చాటున దోర్లిపోయి భూమికి వెలుగును పంచటానికి నిరాకరించాయి.

అంతా అగమ్యంగా, గందరగోళంగా అనిపించింది సిద్ధార్థకి.

ఎక్కడా తలదాచుకోవటానికి ఆశ్రయం కనిపించటం లేదు. అంతా పచ్చిక! పిచ్చిమొక్కలు, పొదలతో దట్టంగా పెరిగిన గడ్డి తప్ప మరేం కనిపించటంలేదు.

ఓపక్క ముందుకి సాగుతూ నే కోయిల కోసం వెయ్యి కళ్ళతో వెతుకుతున్నాడు సిద్ధార్థ.

కాని కోయిల ఎక్కడా కనిపించలేదు.

ఆ మెకు తనకన్న ముందుగానే స్పృహ వచ్చి వుండాలి! తనని వెతుక్కుంటూ ఆమె మరోదారి పట్టిందేమో! ఏమో!?....

ఆశ నిరాశలమధ్య ఊగిసలాడుతూ ముందుకి కదులు న్నాడు సీడలా, భుజాన ఉండాల్సిన విల్లుగాని, వీపుకి కట్టుకున్న అంబులపొదిగాని లేవు. కత్తి కూడా లేదు.

తనిప్పుడు నిరాశ్రయుడేకాదు, నిరాయుధుడుకూడా! ఏదైనా అవాంతరం ఎదురైతే ఎదుర్కోవటానికి ఏమీ లేదు.

టపటపమంటూ చినుకులు మొదలై మరి కాసేపట్లో వర్షం ఉధృతమవుతున్న సూచనలు కనిపించాయి. వర్షం పెద్దదయ్యేలోపల తనకో గూడు దొరుకుతుందనే ఆశ అడుగంటిపోయింది.

విశాలమైన ఆ మైదానంలో గూడెలా వుంటుంది? కనీసం కొండ బండలున్న ప్రాంతమైతే ఏ రాతి గుహో

ఆశ్రయమిచ్చి వుండేది. ఏ అడవో అయితే చెట్టు తొర్ర గాని, గుబురు కొమ్మలుగాని ఆశ్రయమిచ్చేవేమో!

కాని, ఈ పచ్చిక బయలు ఏమిస్తుంది, గడ్డితప్ప!

అయితే, అతని అంచనాలని తలకిందులు చేస్తూ దూరంగా ఏదో కట్టడం కనిపించింది సిద్ధార్థకు.

చీకటికి బాగా అలవాటపడ్డ కళ్ళను చిట్లించి చూశాడు!

అవును, అక్కడేదో గోడలాంటి నిర్మాణం కని పిస్తోంది. ఏదో భవనంలాగానే వుంది.

మైదానంలో కట్టడమా? నిజంగా అద్భుతమే!

సిద్ధార్థ అడుగులు చురుగ్గా పడ్డాయి. వర్షపు చినుకులు కూడా చురుకుగానే పడుతున్నాయి. కాసేపట్లోనే కుండ పోతగా కురవటం మొదలెట్టింది.

వానలో తప్పగా తడిసిపోతూ, పచ్చికలో కూరుకు పోతున్న కాళ్ళను ఎత్తివేస్తూ ఆ కట్టడంవైపు సాగి పోయాడు సిద్ధార్థ.

సరిగా పది నిమిషాల్లో అక్కడికి చేరుకున్నాడు. అప్పటికే వర్షం గాలితో ఉధృతమై, ఆకాశం చిల్లులు పడిందా అన్న భ్రాంతిని కలిగిస్తూ ఏకధాటిగా కురు స్తోంది.

ఉరుములు, మెరుపులు తోడయ్యాయి.

మెరుపు వెలుగులో ఆ కట్టడం స్పష్టంగా చూడ గలిగాడు సిద్ధార్థ. అతను వులిక్కిపడ్డాడు.

ఎత్తయిన కోటగోడలు, బురుజులు, ఆకాశాన్నంటే బ్రహ్మాండమైన కోట ముఖద్వారం, ఉక్కు తలుపులు ఆ తలుపుల్ని ఇముడ్చుకున్న రాతిగోడను చూడగానే తను కల్లో చూసిన కోట గుర్తొచ్చింది సిద్ధార్థకు!

అవును, సందేహంలేదు. ఇదే కోట, ఇలాంటి తలుపులే!

ఇక్కడే ప్రమద్వర ఒళ్లోనే తను కళ్ళు తెరిచాడు.

కాని, ఇదెలా సంభవం? తను స్పృహలేని స్థితిలో కల్లో చూసిన కోట ఇప్పుడు కళ్ళు తెరిచాక నిజంగానే కళ్ళముందు సాక్షాత్కరించటం ఎలా జరిగింది? ముందుగానే తనీ కోటను కల్లో ఎలా చూడగలిగాడు?

ఎక్కడో పిడుగు పడింది.

ఉలిక్కిపడ్డాడు సిద్ధార్థ. అతని వెన్నున ఏదో జర జర పాకిన అనుభూతి. ఒళ్ళు జలదరించింది. వెంట్రుకలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి.

పోడారిపోయిన గొంతునుంచి సన్నటి మూలుగులాంటి శబ్దం బయటికొచ్చింది.

మరోసారి మెరుపు మెరిసింది! ఇప్పుడు మరింత స్పష్టంగా కనిపించింది కోట!

అదే కోట, అవే తలుపులు!

గిచ్చి చూసుకున్నాడు. నొప్పి పుట్టింది. అవును, కలకాదు, ఇది మాత్రం నిజం, నిజంగా నిజమే!

నిశ్చేష్టుడై అలాగే నిల్చుండిపోయాడు సిద్ధార్థ.

* * *

కాసేపటికి తేరుకుని పరిసరాల్ని పరిశీలించాడు సిద్ధార్థ.

అతని గుండె లయబద్ధంగా కొట్టుకుంటోంది. ఏదో జరగబోతోంది, అని మాత్రం అతని మనసుకి తెలుస్తోంది. ఏమిటది?

వర్షం మరీ మరీ హెచ్చి ఓ ప్రళయం రాబోతున్న ప్రమాదాన్ని సూచిస్తోంది.

సిద్ధార్థ అంతదాకా నీటికోసం తపించిపోయాడు. ఇప్పుడు అదే నీరు ప్రాణాంతకంగా తయారవుతోంది.

ఎంతలో ఎంత మార్పు! అతనికిప్పుడు దాహం వెయ్యటం లేదు. గొంతు సాఫీగా అయిపోయింది.

తడిసిన ఒళ్ళు చలికి గజగజలాడుతోంది. అంతదాకా వేడిమికి వేగిపోయి కాలిపోయిన శరీరం చల్లబడిపోయింది. చెమటతో మట్టితో అట్టకట్టుకుపోయిన ఒళ్ళు వర్షం నీటితో ప్రక్షాళనమయి పోయింది.

అయితే కట్టెదుట కనిపిస్తూన్న దృశ్యం మాత్రం మనసులో గుబులు పుట్టిస్తోంది. లోపలికి వెళ్ళటంవల్ల ఏదైనా ప్రమాదం సంభవిస్తుందా అనే సందేహాన్ని కలిగిస్తోంది.

కాని ఏదోక ఆశ్రయం. తలదాచుకోవటానికి నీడ తప్పనిసరి కావటం, వర్షంనుంచి రక్షించుకోవలసిన అవసరం అతన్ని ముందుకు నెట్టాయి.

దగ్గరగా వెళ్ళి చూసిన సిద్ధార్థ గోడలు ముఖద్వారం శిధిలావస్థలో వుండటం గమనించి విస్తుపోయాడు.

రాతిగోడలు కావటంవల్ల దృఢంగా కనిపిస్తున్నాయి గాని చాలా ఏళ్ళ కిందటి కోట కావటంవల్ల మెతక వాసన—అదోరకమైన గబ్బిలాల కంపు—వస్తోంది.

తలుపులు మూసిలేవు. అవి ఉక్కు. తలుపులు కాదు—చెక్క తలుపులే! అవి కూడా చెదలు తినేసి రూపురేఖలు నశించిపోయి నామ మాత్రంగా కనిపిస్తున్నాయి.

తలుపులు తెరిచివున్న ద్వారం నుంచి లోపలి దృశ్యం అస్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

గడపదాటబోతూండగా బుస్సుమన్న ఛీత్కారం ఒళ్ళు గగుర్పొడిచేలా వినిపించింది. చటుక్కున ఆగిపోయాడు సిద్ధార్థ.

ఏదో విషసర్పం జర జర పాకుతూ లోపలకు వెళ్ళి

పోయింది.

గుండె ఓ క్షణం ఆగి కొట్టుకున్నది.

తనిప్పుడు నిరాయుధుడు! కనీసం ఇలాంటి విష సర్పాల్ని ఎదుర్కోవటానికిగాని, తనను తను రక్షించు కోవటానికిగాని ఓ కర్ర కూడా లేని పరిస్థితి. దయనీయమైన స్థితి.

అక్కడ కూడా ధారాళంగా వర్షం పడుతూనే వుంది. పైన ఎలాంటి ఆచ్ఛాదనా లేదు.

గడపదాటి లోని కడుగు పెట్టాడు సిద్ధార్థ. దాటే టప్పుడు కాలుఎత్తి వెయ్యాల్సి వచ్చింది. చాలా ఎత్తయిన గడప అది!

లోపల కొంత మేర ఎండిపోయిన చెట్లు, మొక్కలు, కనిపించాయి. గడ్డి బాగా గుబ్బుగా పెరిగివుంది. ఏవేవో పిచ్చి మొక్కలు దట్టంగా పెరిగి అడ్డ దిడ్డంగా పడు న్నాయి.

అక్కడ ఎన్నాళ్ళుగానో ఎవరూ మసలటం లేదని అక్కడి వాతావరణం చూస్తుంటే ఎవరైనా గ్రహించ వచ్చు.

సిద్ధార్థ మనసులో తనకొచ్చిన కల సినిమారీలులా తిరుగుతోంది. తను, ప్రమద్వర ఈ తోటలోనించే ముందుకు వెళ్లారు. తను చూసిన ఉద్యానవనం ఎంత మనోహరంగావుంది; ఎంత కన్నుల పండువ కలిగించింది, ఎంత వైభవోపేతంగా కనిపించింది!?

ఇదేమిటి ఈ పిచ్చి మొక్కలతో నానా బీభత్సంగా వుంది—అనుకున్నాడు.

ఆ తోట దాటినవెంటనే ఓ మహలు కనిపించింది. ఇప్పుడది ఠీవిగా ఆకాశంలోకి గర్వంగా ఎదిగిన రాచ

భవనంలా లేదు; గోడలు ఓ పక్క పడిపోతూ ఒకనాటి వైభవాన్ని తలపింప చేస్తూన్న అవశేషంలా వుంది.

లోపలికి అడుగు పెడుతూ తుళ్ళిపడ్డాడు సిద్ధార్థ.

ఎవరిదో మంజీరనాదం వినిపిస్తోంది. ఘల్లు ఘల్లున నడుస్తూన్న శబ్దం! అతని వెన్నున ఏదో పాకినట్లనిపించింది. అది కేవలం కొద్ది క్షణాలు మాత్రమే! మళ్ళీ మామూలుగా అయిపోయాడు.

గదంతా చిమ్మచీకటి అలముకొనివుంది. ఉండి వుండి మెరుస్తున్న మెరుపుల్లో ఆ గదిని పూర్తిగా చూడాలని విఫల ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు.

ఇప్పుడు తనకి వర్షంనించి రక్షణ లభించింది. సంతోషించాల్సిన అంశమేమిటంటే పైకప్పు సాంతం కూలిపోలేదు. ఓ పక్క తడుస్తూన్నా చాలా భాగం పొడిగానే వుంది.

తెల్లవారే వరకు తనిక్కడ క్షేమంగా గడిపెయ్యగలిగితే చాలు; తర్వాత బయటపడి ఏదో దారి వెతుక్కోవచ్చు.

అయితే తను ఎడారి పూర్తిగా దాటి వచ్చేసినట్టేనా? ఎడారిలో వర్షం పడదుకదా! ఇదేదో జనావాస ప్రాంతానికి దగ్గరలోవున్న పాడుబడిన కోట! అంటే గతంలో ఈ ప్రాంతాన్ని పరిపాలించిన రాజుగారి హవేలీ అన్నమాట ఇది.

పెద్ద ఉరుము ఉరిమింది. దాంతోబాటు విడవకుండా ఓ నిమిషంపాటు మెరుపులు మెరిశాయి.

ఆ మెరుపులో గోడకున్న తైలవర్ణ చిత్రమొకటి అతని దృష్టిపథంలో పడింది.

దాన్ని చూస్తూనే అదిరిపడ్డాడు సిద్ధార్థ! అపురూప

సౌందర్యమూర్తి అయిన స్త్రీమూర్తి చిత్రమది!

ఆ స్త్రీమూర్తి ఎవరో కాదు—ప్రమద్వర.

అవును, అసలు పేరు అదో కాదో తనకు తెలీదుగాని, తనకు కలలో కనపడ్డ రాకుమారి చిత్రమే అది! ముమ్మూర్తులా ఆమే ఈమె!

అంత చలిలోను అతని ఒళ్ళంతా స్వేదంతో తడిసి పోయింది. వర్షం నీటితో తడిసిన ఒళ్ళు చెమటలు కక్కుతోంది.

తను చూస్తున్నది మరో కల కాదు గదా!

కాదని ప్రత్యక్షంగా తెలుస్తూనేవుంది. ఇదంతా కాకతాళీయమా, లేక ఏదో అదృశ్యశక్తి ఇదంతా నడిపిస్తోందా? ఎక్కడో ఎడారిలో మగ్గిపోతున్న తనని సుమారంగా తుఫాన్ రూపంలో గాలి మోసుకుపోయి ఇక్కడ పడెయ్యటం నమ్మకాని కందని నిజం!

అలాగే, తను తర్వాత చూడబోయే శిధిలమైన కోట తనకి కొన్ని గంటలముందు స్పృహలేని స్థితిలో కలలో సజీవంగా కనిపించటం,ఇదికూడా నమ్మలేని మరో నిజం!

ఒకప్పటి ఈ రాజభవనంలో సంచరించిన రాజకుటుంబిని తనకు కల్లో ఎలా కనిపించింది? అదే అంతుబట్టని విషయం.

తైలవర్ణ చిత్రంమీదినుంచి దృష్టిని మరోవైపు సారించాడు సిద్ధార్థ. ఆ గదిని చేర్చి ఇంకా చాలా గదులున్నట్లు గమనించాడు. ప్రతి అంశం స్వప్నంలో చూసినదే.

తను బతికి బయటపడితే ఈ అపురూపమైన అనుభూతిని, అనుభవాన్ని దివ్యతో పంచుకోవాలి!.... నో, నో! దివ్యతో జీవితాన్ని పంచుకోలేని

తను ఈ అనుభవాన్నెలా పంచుకోగలడు?

తనలోనే అపురూపంగా దాచుకోవాలి!

మళ్ళీ యెక్కడినుంచో అడుగుల సవ్వడి వినిపించింది. అదే మంజీరాల ధ్వని! చెవులు రిక్కించి విన్నాడు. క్రమంగా ఆ శబ్దం దూరమైపోయింది.

మరోసారి మెరుపు మెరిసింది.

ఆ మెరుపు వెలుగులో నడవారంటి పొడవాటి హాల్లో యెవరో నడుస్తూ వెళుతున్నట్లు లీలగా కనిపించిం దతనికి.

గుండె ఆగి మళ్ళీ కొట్టుకున్నది.

సిద్ధార్థలో మొండిధైర్యం ప్రవేశించింది. మెల్లగా అడుగులో అడుగు వేస్తూ ఆ దిక్కుగా వెళ్లాడు.

అంతటా భయంకరమైన నిశ్శబ్దం. చీమచిటుక్కుమన్నా వినిపించేంత నిశ్శబ్దం. బయట హోరున కురుస్తూన్న వాన సవ్వడి అక్కడకు లీలామాత్రంగా వినిపిస్తోంది. అది సౌండ్ ప్రూఫ్ చెయ్యబడ్డ భవనంలా అనిపించింది సిద్ధార్థకు.

వరసగా నాలుగు గదులు దాటాక చివరి గది— అయిదవదీ అయిన ఆ గది ముందాగాడు సిద్ధార్థ.

లోపల మంచం కనిపిస్తోంది. మంచం శిథిలావస్థలో వున్నట్టు మెరుపు కాంతిలో గుర్తించాడు.

మళ్ళీ అతని మనసులో కలవరం! ఇదే గదిలో ప్రమద్వర తనని పక్కమీదికి లాక్కుని.... అవును, ఇదే గది! ఇక్కడే ప్రమద్వరని ఆమె తండ్రి కరవాలంతో....

పక్కన ఏదో శబ్దమయ్యింది.

చటుక్కున తలతిప్పి చూశాడు సిద్ధార్థ. ఏదో చల్లటి వస్తువు తనని తాకుతూ ఆ గదిలోకి వెళ్తూన్నట్టు స్పష్టంగా గుర్తించాడు.

(ఇంకా వుంది)